

عنوان مقاله:

روایت های غنایی از حکایت های عرفانی شرح سروری بر دفتر چهارم مثنوی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و ادبیات غنایی، دوره 8، شماره 26 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

بی تا نوریان - زبان و ادبیات فارسی / دانشکده ادبیات و علوم انسانی / دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف آباد / مدرس

علی محمد سجادی - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

احمد خاتمی - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

ادب غنایی، یکی از انواع چهارگانه ادب فارسی است که به سبب اشتغال بر عناصر اصیل انسانی چون عواطف و احساسات با دیگر انواع دارای فصول مشترکی است. این فصول که غالباً در حوزه معناست، با ادب عرفانی در موضوع عشق که از کلیدی ترین مباحث هردو نوع است، اشتراکی بسیار دارد. اگرچه که در هر نوع، ممکن است طیف و ساحت هایی متفاوت عرضه و مقاصدی از لونی دیگر ارائه شود. اما ماهیت مشترک هردوی آنها ریشه در عمیقترین حس آدمی که همان اظهار عشق و محبت است، دارد. از این رو، این پژوهش به بیان برخی از اشتراکات ادب غنایی و عرفانی، بخصوص از منظر مفهوم عشق می-پردازد. متن مورد مطالعه، حکایت های عرفانی شرح سروری است که یکی از شروح معتبر بر مثنوی مولانا است که برخی از آنها در کتب معتبر متصوفه آمده است. کلید واژه ها: ادب غنایی، حکایتهای عرفانی، شرح سروری، عاطفه، عشق.

کلمات کلیدی:

ادب غنایی، حکایتهای عرفانی، شرح سروری، عاطفه، عشق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1279487>

